

č. 1/2020

Statutární město Ostrava
Úřad městského obvodu Poruba
Odbor výstavby a životního prostředí

Sp.zn. S POR 66924/2019
Vyřizuje [REDAKCE]

Statutární město Ostrava
Úřad městského obvodu Poruba

PRACOVNÍ DS	ROZK. Č. 3-01-2020	Č. DOPOR. [REDAKCE]
UJAZD 337	VÝKON —	POČET LISTU 8
SK. ZN. LH. C.	241/2020	

KOMBINOVANÉ PODÁNÍ:

NÁMITKY ÚČASTNÍKA ŘÍZENÍ

ŽÁDOST O PRODLOUŽENÍ LHŮTY K VYJÁDRĚNÍ K ROZHODNUTÍ
podle § 39 odst. 2) správního řádu

NÁMITKA SYSTÉMOVÉ PODJATOSTI ÚŘADU A ÚŘEDNÍCH OSOB

ŽÁDOST O INFORMACE

Tímto podle ust. § 36 zák.č. 500/2004 Sb., o správním řízení (správní řád), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“)

AGOSTO FIN s.r.o., 27840689, se sídlem náměstí Msgre Šrámka č.p. 885/7, Moravská Ostrava, 702 00 Ostrava 2 (dále jen „účastník řízení“), podává

námitky

k návrhu žadatele na vydání územního rozhodnutí o umístění stavby pro stavební záměr: Ostrava-Poruba 1990/7, NNk (dále jen „záměr“) na pozemcích parc. č. 1859/1, 1990/7 v katastrálním území Poruba:

Namítáme, že nenastaly zákonné předpoklady pro postup podle ust. § 87 (1) stavebního zákona, podle kterého stavební úřad může upustit od ústního jednání, jsou-li mu dobře známy poměry staveniště a žádost poskytuje dostatečný podklad pro posouzení navrhované stavby a stanovení podmínek k jejímu provádění.

Navrhujeme proto konání ústního jednání, které může odstranit rozpory a nejasnosti v dané věci. Stavební úřad si je vědom sporů plynoucích z plánů [REDAKCE] na zástavbu lokality, podstatného negativního dopadu do vlastnických práv účastníků řízení v důsledku vyhovění návrhu a z toho vyplývající dopravní, hlukové a emisní zatížení území v důsledku výstavby, proto by se měl v souladu s ust. § 5 správního řádu pokusit o smírné odstranění rozporů, které brání řádnému projednání a rozhodnutí dané věci.

Stavebník [REDAKCE] se žalobou domáhá souhlasu s výstavbou elektrické, vodovodní, plynové a kanalizační přípojky vedoucích přes pozemek p. č. 1859/1 v k. ú. Poruba, v obci Ostrava, zapsaného na LV č. 1670 u Katastrálního úřadu pro Moravskoslezský kraj, Katastrální pracoviště Ostrava a svou žalobou zpochybňuje výkon vlastnického práva také k parc. č. 1859/1 v katastrálním území Poruba. Žaloba je vedena pod č.j. 26 C 299/2019

před Okresním soudem v ostravě a představuje překážku v řízení – předběžnou otázku podle § 57 správního řádu.

Účastník řízení nesouhlasí s umístěním stavby na svém pozemku, když se jedná o neveřejnou účelovou komunikaci dle § 7 odst. 2 zákona č. 13/1997 Sb.

Žádáme o vydání závazného stanoviska silničního správního úřadu k statusu komunikace, protože nebylo vydáno žádné veřejnoprávní rozhodnutí dle § 142 správního řádu.

Žádáme o předložení závazného stanoviska orgánu územního plánování, které se konkrétně vyjádří k rozporu stavby s ÚPD. Novela stavebního zákona provedená zákonem č. 225/2017 Sb., účinná od 1. 1. 2018, obsahuje v ustanovení § 96b úpravu závazného stanoviska orgánu územního plánování, které je vydáváno jako podklad pro rozhodnutí nebo jiný úkon podle části třetí hlavy III dílů 4 a 5, § 126, § 127, § 129 nebo podle zvláštního zákona z hlediska posouzení vyvolané změny v území. Nová úprava závazného stanoviska orgánu územního plánování zejména v návaznosti na novelizované ustanovení § 90 stavebního zákona mění rozsah přezkoumávání záměru žadatele stavebním úřadem, který podle novely posuzuje soulad s územně plánovací dokumentací a s cíli a úkoly územního plánování jen u stavebních záměrů v zastavěném území nebo v zastavitelné ploše uvedených v § 103 odst. 1 stavebního zákona, pro které se závazné stanovisko nevydává.

Novela stavebního zákona upravuje v ustanovení § 96b základní otázky související s vydáním a obsahem závazného stanoviska úřadu územního plánování, s kritérií posuzování, s jeho platností, s možností jeho přezkumu, respektive jeho nahrazení z moci úřední novým závazným stanoviskem. Tato úprava ve stavebním zákoně navazuje na obecnou úpravu závazného stanoviska v ustanovení § 149 správního řádu a nově vložený odstavec 2 v tomto ustanovení podle novely správního řádu, přijaté současně s novelou stavebního zákona, pak upravuje obecné náležitosti závazného stanoviska.

Orgány územního plánování jsou ve smyslu ustanovení § 136 odst. 1 písm. b) správního řádu dotčeným orgánem v příslušném řízení a stavební úřad s nimi musí jako s takovými komunikovat v průběhu řízení a oznamovat jim procesní úkony a vydání příslušného rozhodnutí (např. § 92 odst. 3 ve spojení s § 87 odst. 3 stavebního zákona) nebo souhlasu (např. podle § 94 odst. 4 stavebního zákona) z hlediska územně plánovací dokumentace.

Soulad s cíli a úkoly územního plánování musí být zkoumán a posuzován (a také náležitě odůvodněn) podle jednotlivých ustanovení § 18 a § 19 stavebního zákona, která se na daný případ požadovaného záměru vztahují. Orgán územního plánování proto musí provést konfrontaci těchto relevantních ustanovení s požadovaným záměrem v území. Je třeba zdůraznit, že není třeba v odůvodnění závazného stanoviska jednotlivě hodnotit záměr ve vztahu ke všem cílům a úkolům územního plánování. Postačí uvést, že orgán územního plánování posuzoval záměr jenom ve vztahu k těm cílům a úkolům, které jsou k záměru opravdu relevantní (které se k němu vztahují), a k těmto cílům a úkolům (ke každému zvlášť a jednotlivě) připojí orgán územního plánování svoji úvahu, jak dodržení či nedodržení konkrétního cíle nebo úkolu posuzoval a k jakému závěru dospěl.

Návrh na vydání územního rozhodnutí porušuje urbanistickou koncepci lokality.

Účastník navrhuje, aby se správní orgán v souladu se stavebním zákonem (§ 1 odst. 2 ve spojení s § 2 odst. 3) zabýval zachováním souladu všech přírodních, civilizačních a kulturních

hodnot v území, zejména se zřetelem na péči o životní prostředí a ochranu práv vlastníků sousedních nemovitostí.

S ohledem na shora uvedené navrhuje zamítnutí žádosti podle ust. § 51 odst. 3 správního řádu, protože byly souladu s požadavky § 3 zjištěny skutečnosti, která znemožňují žádosti vyhovět, event. přerušeni řízení podle ust. § 64 odst. 1 písm. a) správního řádu s výzvou k odstranění nedostatků žádosti podle § 45 odst. 2 správního řádu.

Namítáme, že stanovení lhůty 15 dnů bez nařízení ústního jednání plynoucí přes vánoční svátky je nepřiměřené a nedostatečné.

Lhůta nebyla stanovena formou usnesení dle ust. § 39 odst. 1 správního řádu.

Ust. § 39 odst. 1 správního řádu stanoví, že správní orgán je povinen stanovit „*přiměřenou lhůtu k provedení úkolu, pokud ji nestanoví zákon a je-li toho zapotřebí. Určením lhůty nesmí být ohrožen účel řízení ani porušena rovnost účastníků.*“

Úvaha délce lhůty není zcela neomezená, správní orgán by měl dostát požadavku přiměřenosti.

Přiměřenost lhůty je třeba posuzovat ve vztahu k okolnostem daného případu, přitom je třeba vzít v potaz také dobu, kdy je řízení vedeno.

Objektivní přístup ke stanovení lhůty k vyjádření dle ust. § 36 správního řádu jistě neznamená, že by měl správní orgán při stanovení lhůty postupovat mechanicky.

Požadavek přiměřenosti lhůty směřuje právě k tomu, aby byla zvážena specifika konkrétního případu. Ve výzvě nejsou patrné žádné úvahy, kromě odkazu na ust. § 36 správního řádu, které nemůže být použito na újmu některého z účastníků řízení, z jakých by správní orgán při stanovení lhůty vycházel. Ve výzvě je uvedeno, že „*účastníci výše uvedeného řízení a jejich zástupci mají možnost nejpozději do 3 dnů od skončení lhůty, určené k podání námitek, vyjádřit se k podkladům rozhodnutí. Toto opatření však již neslouží k uplatnění námitek a připomínek k předmětu vedeného řízení.*“, což je nesrozumitelné, když podle § 36 správního řádu nelze umožnit vyjádření bez možnosti „*uplatnění námitek a připomínek k předmětu vedeného řízení*“.

Účastník dále žádá o prodloužení lhůty s ohledem na to, že jednatel se nachází na dovolené mimo ČR v Itálii.

Účastník řízení v souladu s ust. § 6 (2) správního řádu

žádá o prodloužení lhůty o 15 dní,

a dále žádá o vydání usnesení podle ust. § 39 (2) správního řádu, kterým bude délka lhůty pravomocně stanovena.

Žádáme o možnost vyjádření k podkladům rozhodnutí.

Podle ust. § 14 zák.č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů („správní řád“), podává účastník řízení

namítku podjatosti úředních osob

██████████ pro jejich možný osobní vztah k věci, a to neprodleně poté, co jsme se dozvěděli o důvodech této podjatosti a přímého majetkového zájmu zaměstnavatele úředních osob MO Poruba na výsledku řízení s ohledem na uzavřenou smlouvu s žadatelem ČEZ Distribuce, a. s. ze dne 23.10.2019 o hodnotě celkem 298 870 Kč a dalších.

Namítáme dále, že stavební úřad obesílá pouze 2 dotčené orgány, porušuje ust. § 90 stavebního zákona a dále neobesílá vlastníky datových sítí umístěných v pozemku.

Toto podání činí účastník řízení ihned po seznámení se skutečnostmi, které možné podjatosti a osobnímu poměru k věci nasvědčují a protože věc nesnese prodlení, ihned podává oznámení o skutečnostech svědčících podjatosti v souladu s ust. § 14 správního řádu s tím, že dokazování bude doplněno a provedeno v rámci konaného řízení.

Z okolností vedení řízení vyplývá, že celé řízení je vedeno v zájmu společnosti ČEZ Distribuce, a. s., která jako žadatel o vydání územního rozhodnutí uzavřela řadu smluv za úplatu pro MO Poruba, který je také zaměstnavatelem oprávněných úředních osob správního orgánu, kteří rozhodují o vyhovění žádosti žadatele.

Zaměstnanci správního orgánu jsou závislí na svém zaměstnavateli a všechny námítkou podjatosti dotčené osoby nejsou jen úředními osobami, ale především zaměstnanci MO Poruba.

Jako zaměstnanci jsou úřední osoby povinni plnit pokyny zaměstnavatele, který také rozhoduje o jejich platu a odměně (viz. ust. § 1 (2) zákona č. 312/2002 Sb., o úřednících územních samosprávných celků a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, podle kterého se na pracovněprávní vztahy úředníků územních samosprávných celků se vztahuje zákoník práce).

V takové situaci je těžko představitelné, že by mohli rozhodovat zcela nestranně a objektivně. Úřadem se pro účely tohoto zákona rozumí obecní úřad, městský úřad, magistrát statutárního města, magistrát územně členěného statutárního města, úřad městského obvodu nebo úřad městské části územně členěného statutárního města, krajský úřad, Magistrát hlavního města Prahy a úřad městské části hlavního města Prahy.

Dne 20.11. 2012 vydal rozšířený senát NSS v této věci stanovisko pod č.j. RS 10/2011, 1 As 89/2010, ve kterém uvádí, že v takovém případě je zaměstnanecký poměr důvodem pochyb o nepodjatosti, zejm. tehdy, pokud je patrné podezření, že postoj zaměstnance k věci může být ovlivněn jinými než zákonnými hledisky.

Účastník řízení je přesvědčen, že ve věcech, ve kterých má v oblasti přenesené působnosti rozhodovat ve správním řízení orgán obce o zájmu tohoto územního samosprávného celku, dochází k systémové podjatosti všech jeho úředních osob, a nikoli k pouhému systémovému riziku podjatosti.

Takový zájem přitom nemusí být dán pouze tehdy, kdy je územní samosprávný celek účastníkem správního řízení, nýbrž ve všech případech, v nichž má tento celek skutečný (materiální) zájem na výsledku řízení.

V takových případech zaměstnanecký poměr úředních osob k obci představuje důvod, pro který jsou všichni úředníci územního samosprávného celku bez dalšího vyloučeni z projednávání a rozhodování věci, aniž by se musela zkoumat její povaha či jiné okolnosti, z nichž by bylo patrné, že v důsledku tohoto zaměstnaneckého poměru by mohl být jejich postoj k věci ovlivněn jinými než zákonnými hledisky (podobně stanovisko soudce NSS [redacted] podle § 55a s. ř. s. k výroku I. a k odůvodnění usnesení rozšířeného senátu ze dne 20. 11. 2012, č. j. 1 As 89/2010 – 119).

Účastník řízení namítá, že pro účely vyloučení postačí, pokud lze mít o nepodjatosti se zřetelem ke známým skutečnostem již jen pouhé pochybnosti o tom, že pracovníci správního orgánu mohou výsledek správního řízení nějakým způsobem ovlivnit. V dané věci je pak taková možnost nasnadě.

Pracovníci správního orgánu jsou v pracovním poměru nebo obdobném poměru k MO Poruba, jsou v pozici podřízenosti a závislosti k jeho orgánům a jejich postavení se tedy vyznačují celou řadou vazeb charakteristických obecně pro vztah mezi zaměstnavatelem a zaměstnancem, mimo jiné například povinností zaměstnance dbát pokynů nadřízených.

Podle názoru účastníka řízení jde o dostatečné důkazy k tomu, že úředníci správního orgánu nemohou v řízení rozhodovat nestranně a objektivně, neboť mají skrze svého zaměstnavatele vztah k věci a vzniká konkrétní riziko tzv. systémové podjatosti.

Současná právní úprava upravuje regulaci a řešení vztahů podjatosti úředních osob velmi stroze a kostrbatě, lze proto také analogicky odkázat na příslušné ustanovení osvědčeného meziválečného správního řádu: „*Ve městech se zvláštním statutem jsou úřední orgánové a členové městské nebo obecní rady podjati také, jestliže jejich vlastní obec jest v řízení stranou, hájíc majetkoprávní zájmy obce*“ (§ 11 odst. 2 vl. nař. č. 8/1928 Sb.). V kulturní společnosti a právním státě platí, že je nutno vyvarovat se i jen pochybností ohledně nestrannosti řízení a rozhodování.

Účastník řízení dále cituje z judikátu NSS č.j. č. j. 1 As 89/2010 – 106 z 4. května 2011: „*Podle názoru prvního senátu závislost na osobě, v jejíž věci úřední osoby rozhodovaly, způsobuje principiálně jejich vyloučení z rozhodování a nutnost postupu dle § 131 odst. 4 správního řádu.*“

Výkladem ust. § 14 zákona č. 500/2004 Sb., ve znění pozdějších předpisů, upravujícím vyloučení úřední osoby z projednávání a rozhodování věci se již Nejvyšší správní soud opakovaně zabýval. Např. v rozsudku ze dne 26. 6. 2013, č. j. 1 Afs 7/2009 - 753, publ. pod č. 2906/2013 Sb. NSS, vyjádřil právní názor, že při posouzení, zda konkrétní úřední osoba je či není podjatá, je nutno aplikovat následující třífázový algoritmus:

„*Nejprve je třeba zjistit, zda existuje relevantní poměr úřední osoby k věci, k účastníkům řízení nebo jejich zástupcům. Relevantnost poměru lze přitom odvozovat z řady skutečností, ať už předem daných – např. příbuzenský či profesní vztah k účastníkům (jejich zástupcům), či vzniklých až v průběhu správního řízení – např. přátelský či nepřátelský poměr úřední osoby vyplývající ze způsobu vedení řízení, z komunikace s účastníky (jejich zástupci), z komunikace úřední osoby s médii nebo zapříčiněný protiprávním jednáním úřední osoby (převzetí úplatku apod.).*

Následně je třeba zhodnotit, zda z takového poměru vyplývá zájem úřední osoby na výsledku řízení.

Do třetice je nutné posoudit, zda tento zájem má takový charakter, že lze pro něj pochybovat o nepodjatosti příslušné úřední osoby.“

Jsou-li plněny tyto podmínky, je možno vyloučit úřední osobu z úkonů v konkrétním řízení, přičemž tyto podmínky se mohou vázat na poměr úřední osoby k projednávané věci či účastníkům řízení.

K systémové podjatosti a nezbytnosti rozhodnout o podjatosti všech úředních osob odkazujeme na judikát pátého senátu NSS pod č.j. 5 As 43/2011 ze dne 22.3. 2013, kde NSS řešil obdobnou situaci a uvedl:

„Je však třeba znovu zdůraznit, že námitka podjatosti svými důvody směřovala i proti oprávněným osobám krajského úřadu a tajemníkovi městského úřadu, o jejichž případné podjatosti, resp. možném vyloučení z projednávání věci nebylo vůbec rozhodnuto. Tyto úřední osoby se proto neměly podílet na rozhodování o vznesených námitkách podjatosti do doby, než bude řádně rozhodnuto o tom, zda ony samy jsou vyloučeny či nikoliv. Podle § 14 odst. 3 správního řádu totiž do doby rozhodnutí o vyloučení úřední osoby může tato osoba provádět pouze takové úkony, které nesnesou odkladu... Nejvyšší správní soud tedy shrnuje, že v daném případě došlo v řízení před správním orgánem prvního stupně k pochybení spočívajícímu v tom, že se na rozhodování o námitce podjatosti podílely úřední osoby, vůči nimž tato námitka podjatosti a její důvody směřovaly. Tento postup je v rozporu s § 14 odst. 3 správního řádu a v jeho důsledku nelze zaručit, že o věci rozhodoval nestranný správní orgán prvního stupně. Jedná se proto o vadu řízení, která mohla mít vliv na výsledek řízení o věci samé.“

Rozsudek NSS č.j. 3 As 2/2013 – 22 ze dne 17.3.2013 judikoval, že „z pohledu ústavního práva je zásada nestrannosti nedílnou součástí práva na spravedlivý proces a je přímo zakotvena v čl. 36 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“ – „každý se může domáhat stanoveným postupem svého práva u nezávislého a nestranného soudu a ve stanovených případech u jiného orgánu“). Listina tak zcela jasně garantuje právo každého, aby byla jeho věc rozhodnuta nestranně a to nejen soudem, ale např. také správním orgánem. Ve vztahu ke správnímu řízení je možné odkázat na § 2 odst. 4 správního řádu, ze kterého zásada nestrannosti vyplývá také. Krajský soud správně poznamenal, že pokud považoval magistrát vznesenou námitku za neurčitou, či jiným způsobem vadnou, měl vyzvat žalobce k její specifikaci (aby např. uvedl důvody podjatosti proti konkrétním osobám, které budou v dané věci rozhodovat). V případě akceptování námítky podjatosti proti všem pracovníkům magistrátu (všem úředním osobám podílejícím se na pravomoci správního orgánu) tak nemohl bez dalšího o námitce podjatosti žádný z těchto pracovníků rozhodnout. Rozhodování o námitce podjatosti je totiž založeno na hierarchickém principu [srov. dikci § 14 odst. 2 (in fine) nebo odst. 3 správního řádu], neboť o podjatosti hierarchicky níže postavené úřední osoby rozhoduje úřední osoba postavená výše. Směřuje-li tedy námitka podjatosti proti všem osobám na všech stupních hierarchie, která je limitována nejvyšším stupněm (starostou, v daném případě primátorem města – srov. § 109 odst. 1 zákona o obcích, podle kterého je starosta v čele obecního úřadu starosta, který je služebně nadřazen i tajemníkovi /§ 109 odst. 1 zákona č. 128/2000 Sb., o obcích/), je nevyhnutelné, že v posledním stupni by musel nejvýše postavený úředník rozhodovat o své vlastní podjatosti, což by bylo v rozporu s výše citovanou zásadou nemo iudex in causa sua. Služebně nadřazená osoba starostovi neexistuje a z toho vyplývá, že rozhodovat tedy bude služebně nadřazený orgán. Uvedené argumentaci odpovídá i závěr č. 63 poradního sboru ministra vnitra ke správnímu řádu ze dne 26. 11. 2007 vztahující se k námitce podjatosti starosty obce, kde se mimo jiné uvádí, že „o námitce podjatosti proti starostovi obce rozhodne v přenesené působnosti krajský úřad“ (citovaný závěr je dostupný na www.mvcr.cz).“

Účastník odkazuje na zcela obdobný případ, kdy NSS pod sp.zn. 5 As 96/2014 ze dne 14.5.2015 vyslovil následující právní názor:

„Nejvyšší správní soud rovněž konstatuje, že již správní orgán I. stupně pochybil, neboť postupoval nesprávně při rozhodování o námitce podjatosti vznesené fakticky vůči celému úřadu z důvodu žalobcem a) jednoznačně vymezeným. Důvodem pochybení je primárně skutečnost, že o námitce podjatosti v daném případě rozhodoval tajemník Magistrátu města Karviná, tedy osoba, vůči níž tato námitka a v ní uplatněné důvody nutně (také) směřovaly. Vyloučení se může týkat každé osoby, která se bezprostředně podílí na výkonu pravomoci správního orgánu (§ 14 odst. 1 správního řádu). Jedná se především o osoby, které jsou oprávněny provádět úkony podle vnitřních předpisů správního orgánu nebo na základě pověření vedoucího správního orgánu (§ 15 odst. 2 správního řádu). Úkony těchto osob se zpravidla přímo týkají projednávání a rozhodování věci (např. provádění dokazování, příprava a vydání rozhodnutí apod.). Ze znění § 14 odst. 1 správního řádu ovšem vyplývá, že vyloučeny mohou být i jakékoliv další osoby, které se ve správním řízení bezprostředně podílejí na úkonech, které představují výkon pravomoci správního orgánu. Takovým úkonem je i rozhodování o námitce podjatosti vznesené proti jiné úřední osobě, popř. úředním osobám, neboť i tento úkon představuje výkon pravomoci správního orgánu. Proto i pro osobu podílející se na rozhodování o námitce podjatosti vznesené proti jiné úřední osobě platí, že je vyloučena, pokud jsou u ní dány pochybnosti o nepodjatosti. A platí, že do doby, než je rozhodnuto o jejím vyloučení, nebo o tom, že není vyloučena, může tato osoba provádět pouze takové úkony, které nesnesou odkladu (§ 14 odst. 3 správního řádu). Právní úprava obsažená v § 14 odst. 1 až 4 se tedy vztahuje na všechny případy vyloučení úředních osob, které se podílejí na výkonu pravomoci správního orgánu. Výjimka platí pouze pro vedoucí ústředních správních úřadů a státní tajemníky, na něž se ustanovení o vyloučení z projednávání a rozhodování věci nepoužijí (§ 14 odst. 6 správního řádu). A contrario tak lze dovodit, že v případě všech ostatních úředních osob se ustanovení § 14 odst. 1 až 4 správního řádu použijí.“

K tomu, že nevypořádání námítky podjatosti způsobuje nezákonnost řízení, NSS uvedl:

„Nejvyšší správní soud tedy shrnuje, že v daném případě došlo v řízení před správním orgánem prvního stupně k pochybení spočívajícímu v tom, že se na rozhodování o námitce podjatosti podílely úřední osoby, vůči nimž tato námitka podjatosti a její důvody směřovaly. Tento postup je v rozporu s § 14 odst. 3 správního řádu a v jeho důsledku nelze zaručit, že o věci rozhodoval nestranný správní orgán prvního stupně. Jedná se proto o vadu řízení, která mohla mít vliv na výsledek řízení o věci samé.“

Za úřední osobu, o jejíž nepodjatosti se rozhoduje, nelze považovat jen takovou úřední osobu, která se bezprostředně podílí na výkonu pravomoci správního orgánu, tedy zejména ten, kdo připravuje podklady pro rozhodování, provádí jednotlivé procesní úkony v dané věci, ale všechny osoby, které v řízení rozhodují.

Účastník pro odstranění pochybností uvádí, že namítá jak tzv. systémovou podjatost, tak i „obyčejnou“ podjatost úředních osob založenou na jejich osobním vztahu k projednávané věci – nekonání ústního jednání, ač jsou si vědomi soudních sporů ohledně pozemku stavby, plynutí lhůty přes vánoční svátky, neobeslání všech dotčených orgánů a správeň sítí.

Námitka podjatosti není tak založena výlučně na zaměstnaneckém poměru úředních osob k samosprávnému celku ve smyslu novelizovaného ust. § 14 odst. 2 správního řádu (Úřední osoba není vyloučena podle odstavce 1, pokud je pochybnost o její nepodjatosti

vyvolána jejím služebním poměrem nebo pracovněprávním nebo jiným obdobným vztahem ke státu nebo k územnímu samosprávnému celku). Namítáme konkrétně osobní známost úředních osob a zástupců navrhovatele, když je předmět řízení projednáván na neoficiální úrovni.

V souladu s názorem ministerstva vnitra uvádíme, že o námitce systémové podjatosti je nutno rozhodnout usnesením, tj. stejným procesním postupem jako v případě námítky podané z jiných důvodů. Proti tomuto usnesení je též možno podat odvolání (§ 76 odst. 5 správního řádu). Neformální vyřízení námítky systémové podjatosti (např. jejím „odložením pro nepřípustnost bez dalšího“) by odporovalo zásadě legality podle § 2 odst. 1 správního řádu, neboť by šlo o postup správního orgánu bez zákonného podkladu. Gestor správního řádu zastává názor, že nelze souhlasit s názorem, že předmětné rozhodování o námitce systémové podjatosti by podle „*zásad procesní ekonomie postrádalo jakýkoli právní význam*“. V praxi nemusí být zcela jednoznačné, zda je podjatost namítána výlučně ze „systémových“ důvodů či nikoliv. Hranice mezi „systémovými“ a „ne-systémovými“ důvody námítky může být poměrně tenká a účastník řízení navíc může tyto důvody různě kombinovat. Správní orgán bude muset obsah námítky podjatosti určitým způsobem interpretovat, aby zjistil, zda se v konkrétním případě použije § 14 odst. 2 správního řádu. Je proto plně odůvodněno, aby se výsledek tohoto posouzení projevil přezkoumatelným způsobem v usnesení o námitce podjatosti a aby mohl účastník řízení postup správního orgánu napadnout odvoláním, má-li za to, že správní orgán posoudil danou otázku nesprávně. Lze se též obávat, že zcela neformální způsob vyřízení námítky systémové podjatosti by zvyšoval riziko zmíněného chybného posouzení povahy důvodů této námítky. V krajním případě by tento přístup mohl usnadňovat účelové označování námitek za námítky systémové podjatosti, a to v situacích, kdy nejsou zcela splněny předpoklady plynoucí z § 14 odst. 2 správního řádu (s cílem správního orgánu obejít požadavek formalizovaného rozhodování). Otevíral by se tak širší prostor pro možnou svévoli správního orgánu.

Tímto podle ust. § 13 zák.č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů („zákon“), podává účastník řízení

žádost

o následující informaci:

Žádáme o zaslání všech vyjádření, závazných stanovisek dotčených orgánů a správců sítí k projednávanému záměru, které jsou obsahem spisu.

31.12. 2019

AGOSTO FIN s.r.o.

poruv20v000kf

Statutární město Ostrava
Úřad městského obvodu Poruba
Odbor výstavby a životního prostředí

Vaše značka:

Ze dne:

Č.j.:

Sp. Zn.: S POR 66924/2019

SMO ÚMOb Poruba
odbor vnitřních věcí
Klimkovická 55/28
708 56 Ostrava-Poruba

Vyřizuje:

Telefon:

Fax:

E-mail:

Datum: 29. ledna 2020

Poskytnutí informace podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů – č. 1/2020

Žádost o poskytnutí informace dle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů, pro žadatele AGOSTO FIN s.r.o., IČO 27840689, náměstí Msgre Šrámka č.p. 885/7, 702 00 Ostrava-Moravská Ostrava, byla vyřízena dne 22.01.2020 osobním předáním kopií požadovaných dokumentů na základě doložené plné moci ze dne 27.06.2019 zmocnění

O této skutečnosti byl sepsán dne 22.01.2020 protokol včetně soupisu požadovaných dokumentů dle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů. Kopie uvedeného protokolu je přílohou tohoto sdělení.

vedoucí odboru výstavby a životního prostředí

Obdrží:

Statutární město Ostrava ÚMOb Poruba, odbor vnitřních věcí, Klimkovická č.p. 55/28, 708 56 Ostrava-Poruba